

DRUHÁ KAPITOLA

Z vizitky som sa dozvedela, že návštevníčkou je slečna Leticia Gloverová. Meno bolo uvedené veľmi zvláštnym spôsobom, pretože bolo napísané na písacom stroji, nie vytlačené na tlačiarenskom stroji. Tvrdá papierová kartička v tvare obdĺžnika bola po obvode lemovaná vzorom XxXxXxX, ktorý mi pripomínal výšivku krížikovým stehom. Aj ten bol precízne urobený na písacom stroji, rovnako ako meno.

Práve som obdivovala jedinečnú navštívenku, keď sa na schodoch ozvali ľahké kroky, dvere sa otvorili a dovnútra vstúpila Holmesova nová potenciálna klientka... presnejšie povedané, *moja* nová klientka. Brat sa naďalej vydával za neživý objekt, ležal nehybne so zavretými očami a na slečnu Gloverovú sa ani nepozrel.

Zato ja som ju so záujmom preskúmala, keď som jej podávala ruku. Asi nikdy predtým som nevidela toľko smútku a zároveň odhodlania na takej krásnej mladej tvári. Panebože, veď ona vyzerala len o pár rokov staršia odo mňa! Oči mala opuch-

nuté a červené od plaču, ale so zdvihnutou bradou a zovretými perami mi opätovala pevný stisk ruky.

„Flossie skrátka nemohla odísť z tohto sveta,“ vyhlásila zastretým hlasom, ktorý však bol plný emócií. „Najskôr som celý deň plakala, ale včera v noci som nemohla spať, stále som nad tým premýšľala a už tomu odmietam veriť. So sestrou sme dvojčatá. Možno ste počuli o empatickom pute, ktoré býva medzi dvojčatami. Keby zomrela, okamžite by som cítila, že som ju stratila.“

„Slečna Gloverová, nech sa páči, sadnite si a povedzte mi, ako vám môžem pomôcť.“ Ukázala som na pohodlnú stoličku pri okne.

Keď prechádzala cez izbu, zvedavo sa pozrela na postavu ležiacu na pohovke.

Usmiala som sa. „Uistujem vás, slečna Gloverová, že môjho katatonického brata si nemusíte všímať. V tomto stave je úplne neškodný a hluchý ako naplavené drevo, ktoré svojím výzorom pripomína.“

„Hluchý?“ Posadila sa a kabelku si položila na zem vedľa stoličky.

„Áno, je to zámer.“ Sadla som si oproti nej, takže sme sa obe ocitli chrbtom k Sherlockovi.

Samozrejme, že som si ju nenápadne obzrela od hlavy po päty. Nemala potrebu obyčajného pracujúceho dievčaťa predvádzať lacné čačky a kopírovať drahé šaty, namiesto toho mala oblečenú úzku sukňu s pánskou košeľou, vestičkou a kravatou – tá však mala kašmírový vzor v živých farbách a krémová

košela pod blankytné modrou vestičkou bola z jemného hodvábu. Jednoduchý drdol slečna Gloverová doplnila rovnako obyčajným pinčom z tmavomodrého zamatu. Kebyže v jej správaní a reči nebolo niečo nedefinovateľné, čo prezrádzalo jej stredostavovský pôvod, mohla by byť považovaná za výstrednú aristokratickú sufražetku.

„Podľa vášho oblečenia súdim, že nie ste obyčajná mladá dáma, slečna Gloverová. Ste veľmi nezávislá, na živobytie si zarábate sama, ale so všetkou dôstojnosťou.“

„Som veľmi hrdá na svoju prácu pisárky,“ odvetila a mne hneď napadlo: *No jasné! Jej vizitka!*

Keď som prikývla, pokúsila sa o úsmev a pokračovala: „Ako je zjavné z môjho priezviska, moji predkovia boli jednoduchí výrobcovia rukavíc a peniaze si rodina zarábala obchodovaním. No so svojou sestrou...“ Pri tomto slove sa zarazila.

„S vašou sestrou...?“ Jemne som jej naznačila, aby pokračovala.

„Je moje dvojča. Flossie.“ To slovo sa zmenilo na vzlyk. Potom sa opäť odmlčala a bolo vidieť, že má problémy sa ovládnuť. Keď sa ozvala, hlas sa jej triasol. „Obe máme rovnaký názor, že by sa nemalo hľadiť na rozdiely medzi spoločenskými triedami. Od nášho narodenia rodičia robili všetko pre to, aby nám zaistili vzdelanie, aj to kultúrne. Flossie – volá sa Felicity, ale hovoríme jej Flossie – našla záľubu v umení, tancovala ako motýľ a spievala ako slávik. Ja sa zase vyžívam v matematike. Logaritmicke pravítko je môj najlepší kamarát.“ Zmohla sa na chabý úsmev. „Zostala som slobodná a živím sa

ako pisárka a účtovníčka. Zato Felicity bola priam predurčená na manželské šťastie... aspoň to tak vyzeralo. Keď naši rodičia opustili tento svet, zomreli šťastní, že sa ich dcéra stala ženou samotného grófa z DunhENCHU. Aj ja som sa tešila z Flossinho šťastia, hoci som ju zriedka vídala a tie dva roky, čo bola vydatá, sa mi po nej hrozne cnelo. Odkedy nám zomreli rodičia, cítila som sa ešte osamelejšia, ale utešovala som sa tým, že Flossie sa má dobre. Aspoň do včerajška som si to myslela.“

„A čo sa stalo včera?“ spýtala som sa, keď slečna Gloverová zaváhala a bolo vidieť, že bojuje sama so sebou.

Namiesto toho, aby hovorila ďalej – a možno toho ani nebola schopná –, sa zohla k svojej kabelke, vytiahla z nej list a podala mi ho.

Bol adresovaný slečne Leticii Gloverovej na Keswick Terrace 19, čo je adresa v skromnej, ale slušnej londýnskej štvrti, a zapečatený strieborným voskom s odtlačkom erbu. Otvorila som ho a podľa tvrdého krémového papiera s embosovanou hlavičkou mi bolo jasné, ešte skôr než som si ho prečítala, že ho poslal niekto vysokopostavený.

CADOGAN BURR RUDCLIFF II., GRÓF Z DUNHENCHU
DUNHENCH PARK HALL
THREEFINCHES
SURREY

List bol napísaný tmavomodrým atramentom a veľkým písmom, ktoré bez akýchkoľvek pochybností patrilo mužskej ruke. Stálo v ňom:

31. augusta 1889

Moja drahá Tish,

je mi nesmierne ľúto, že musím byť poslom zlých správ.

Sú udalosti, o ktorých človek dokáže informovať len stručne, ak vôbec, preto budem otvorený: Flossie zomrela na náhlu a zákernú chorobu. Zo strachu z nákazy neboli jej pozostatky pripravené na pohreb, ale spopolnené. Keďže si jej najbližšia pokrvná príbuzná, posielam Ti spolu s týmto listom aj jej popol. Som si istý, že Ťa jej strata zasiahne rovnako hlboko, ako zasiahla aj mňa. Nech sú Ti útechou aspoň spomienky na sestru.

S úprimným pozdravom

Caddie

Najprv som text prebehla očami, ale vzápätí som ho zámerne začala čítať nahlas aj so záhlavím a všetkým, čo nasledovalo. Chcela som totiž zistiť, či mi niečo neušlo, alebo či to bolo celé naozaj tak zvláštne povrchné odbavené, ako som si myslela.

List som potom zložila a vrátila ho slečne Gloverovej. Chvíľu sme na seba mlčky hľadeli. V tvári bola úplne bledá.

„Nemôžem a nechcem tomu uveriť,“ vyhlásila.